

ἐποχῆς του. Ὁ Διδασκαλὸς του, ὁ Φλωρεντινὸς κρατικὸς σύμβουλος Brunetto Latini εἶχε συγγράφει μίαν ἔμμετρον ἐγκυκλοπαίδειαν τιτλοφορουμένην «tresor» καὶ μάλιστα εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν. Ὁ Δάντης προὔτιμισε τὴν Ἱταλικήν. Ἐἰς τὸ βιβλίον «convivio» (συμπόσιον) διεπραγματεύθη κατὰ πρότον φιλοσοφικὰ ζητήματα εἰς τὴν Ἱταλικὴν γλῶσσαν, ἐν δὲ τῷ ἔργῳ του «de vulgari eloquentia» ἀναπτύσσων οὗτος τὰς ἀντιλήψεις του ἐπὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς Ἱταλικῆς γλώσσος διὰ τὰς συγγραφάς.

Ὁ Δάντης ἦτο πατριώτης, ἐνθέρμος πατριώτης ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Τὸ γεγονός δὲ τοῦτο ὑπῆρξεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπίκρανε τὴν ζωὴν του περισσότερο παντὸς ἄλλου. Ἐκ τῆς Παπικῆς Φλωρεντίας ἐξωρίσθη. Ὁ ἐπὶ τῆς πυρᾶς δὲ θάνατος τὸν ἤπειλε εὐθύς ὡς ἤθελεν ἐπιστρέφει. Κατ' ἀρχὰς ἦτο καὶ αὐτὸς ὁπαδὸς τοῦ Ἱταλικοῦ Παπικοῦ κόμματος, ἀλλ' ὅμως τὰς ἐκθέσμουσ ἐπιθυμίας Βονιφατίου τοῦ 8ου πρὸς ἀπόκτησιν μεγαλυτέρας δυνάμεως ἐπολέμει Ὁ Δάντης δὲν διέβλεπε τὴν σωτηρίαν τῆς Ἱταλίας ἢ ἐν μιᾷ ἰσχυρᾷ αὐτοκρατορίᾳ ἐχούσῃ ὡς στήριγμα τὴν μεγαλειότητα τοῦ Ρωμαϊκοῦ λαοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἐχειροκρότησεν οὗτος τὸν Ἑρρίκον τὸν ἕκτον, ὅτε μὲ τὸν μαῦρον ἀετὸν ἐπὶ τῆς χρυσοῦς σημαίας ἔμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ἀποτυχόντος τούτου ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ του ὁ Δάντης ἔθεσε ὅλας του τὰς ἐλπίδας εἰς τὸν Cau grande, τὸν ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης τοῦ αὐτοκράτορος, τὸν ἀρχηγὸν τῶν Γιβελίνων, ἐκεῖνον, ὅστις παρέσχε εἰς αὐτὸν προστασίαν ἐν τῇ ἐξορίᾳ, τὸν μέλλοντα αὐτοκράτορα. Ἀλλὰ καὶ ὁ Cau grande οὐδὲν κατώρθωσε. Ὁ τελευταῖος ἀποθανὼν Ἀνατὸλ Φράνς ἔγραψε κάποτε, ὅτι ὁ Πιλάτος ἠρώτησε τὸν Βιργίλιον ποῖαν ἰδέαν ἔχει περὶ τοῦ Δάντη καὶ οὗτος ἀπήντησε, ὅτι δὲν θέλει κὰν νὰ γνωρίζῃ αὐτὸν τὸν Ἑτροῦσκον. Εἰς αὐτὸ ὑπάρχει κατὰ τὸ ἀληθινόν. Τὸ ἀποτρόπαιον τῶν περὶ τῆς κολάσεως ἀφηγήσεων τοῦ Δάντη ἐνθυμίζει ὀλίγον τὴν ἐπιτύμβιον τέχνην τῶν Ἑτρούσκων, Ἀλλὰ ὠραιώτερα καὶ πλέον εὐχαρις ποιήσεις ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν θείαν κωμωδίαν, μόνον δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἀνεύρῃ τις ἀμέσως τοὺς

σχετικοὺς στίχους. Μερικὰ ὄρατα συναρπαστικὰ ἐπεισόδια ἔγιναν πλέον εἰς εὐρύτατον κύκλον γνωστὰ, ὅπως π. χ. ἡ ἱστορία τοῦ Παύλου καὶ τῆς Φραγκίσκης. Εἰς ἀνεπίδῳ τῆς Φραγκίσκης τοῦ Rimini ἦτο ὁ Guido da Polente τῆς Ραβέννας, ὁ τελευταῖος θαυμαστής καὶ προστάτης τοῦ Δάντη. Δι' αὐτὸν οὗτος ἀνέλαβε μίαν ἀποστολὴν εἰς τὴν Βενετίαν, ἐνθα καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 56 ἐτῶν. Ἡ διακαεστέρη του ἐπιθυμία νὰ ἐισέλθῃ ὡς διαφνοστεφῆς ποιητῆς εἰς τὴν ἀγαπημένην του Φλωρεντίαν, ἔμεινεν ἀνεκπλήρωτος.

Οὗτως ὁ μέγιστος τῶν Ἱταλῶν ἀπέθανεν ὡς πολιτικὸς μάρτυς ἐν τῇ ἐξορίᾳ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Λουθήρου ἔξω ἐν Γερμανίᾳ 2,645,000 καλόγηροι καὶ 200.000 καλογραταί.

Ἡ Ἐφρημερὶς τῶν Συζητήσεων κατὰ τὸ 1803 τὸ μᾶλλον ἀναγινωσκόμενον ἐξ ὅλων τῶν Γαλλικῶν φύλλων εἶχε κυκλοφορίαν 6.000 φύλλων.

Εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Ὀλδεμβούργου τῷ 1704 ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς νὰ ὀμιλῶσι καὶ ἐκτὸς τοῦ Σχολείου ἄλλην γλῶσσαν πληρὴ τῆς Λατινικῆς.

Εἰς τὸ Βερολίνον κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα ὑπῆρχον 73 διάφορα εἶδη ζύθου.

